

Διὰ τὴν σημ. πβ. καὶ ἀρχ. αὐτὸς καθ' αὐτόν, αὐτὸς μόνος, αὐτὸς οἶος. 3) Αὐτοπαθῶς μετὰ τῶν ἀντων. μου, σου κττ. ἐκφερομένη ἐνάρθρως μόνον κατὰ τὰς πλαγίας πτώσεις, ὁ ἑαυτὸς μου πολλαχ. : Καθένας γιὰ τὸν ἀπατό του Κρήτ. Κάνει κακὸ τ' ἀπατοῦ του αὐτόθ. Εἶδα πῆα κ' ἔκαμα τ' ἀπατοῦ μου ! αὐτόθ. Νὰ λιφτιρώσῃ κὶ τὰ πράματά του κὶ τοὺν ἀπατόν του Λυκ. (Λιβύσσ.) || Φρ. Εἶναι τ' ἀπατοῦ του (εἶναι μέθυσος ἢ ἀνοηταίνει) Κρήτ. Εἶναι σὰ δὸν ἀπατό του (παράφρων, τρελλὸς) αὐτόθ. || Ἄσμ.

Τὸν ἀπατό δου δὲν ψηφῶ καὶ τὰ κονάκια κλαίει Κρήτ.

Σωτηρία ἐγύρευγεν ὁ δόλιος τ' ἀπατοῦ του αὐτόθ.

Κάνενα δὲν ἐσκότωσε παρὰ τὸν ἀπατό δου αὐτόθ.

Λιγνὸς ἦτονε 'ς τὸ κορμὶ σὰ γαὶ τὸν ἀπατό σου αὐτόθ.

Τρεῖς παραθύρια στέκουνται ἀργυροκαρφωμένα, τό 'ναν εἶναι-ν-τῆς μάννας μου, τ' ἄλλο τῆς ἀδερφῆς μου, τὸ τρίτο τὸ μικρότερον εἶναι τῆς ἀπατῆς μου

Ρόδ. Ἡ χρῆσις καὶ μεσν.

Ἡ λ. καὶ ὡς κύρ. ὄν. ἐν παραμυθ. ὑπὸ τοὺς τύπ. Ἀπατός Πελοπν. (Βούρβουρ. Πύλ.) Ἀπατός μου Κρήτ.

ἀπαυτοῦ ἐπίρρ. κοιν. ἀπαυτουδὰ Κρήτ. ἀπαυτουγια Στερελλ. (Εὐρυταν.) ἀπαύτου Ἡπ. Κρήτ. Λευκ. Μακεδ. (Καλόχ. Σισάν.) Σύμ. ἀπαῦτα Κύπρ. ἀπυτοῦ Χίος ἀπύτου Ἡπ. ἀπεδευτοῦ Χίος ἀπεδύτου Χίος ἀπέφνα Λέσβ. ἀποφτοῦ Ἀνδρ. Πελοπν. (Μεσσ. κ. ἀ.) Σῦρ. κ. ἀ. — Passow Carin. popular. 323 ἀπόφτου Εὐβ. (Αἰδηψ.) Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ.) Παξ. ἀποδευτοῦ Σῦρ. ἀπόφτ' Σαμοθρ. ἀπατοῦ Κρήτ. Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.) Σέριφ. Σίφν. ἀπατουδὰ Θήρ. Κρήτ. ἀπατουὰ Σύμ. ἀπατὰ Κρήτ. ἀπατὲ Κρήτ. ἀποτοῦ Κρήτ. Κύθηρ. ἀποτουδὰ Κρήτ. ἀποταγὰ Κάλυμν. ἀποτὰ Κρήτ. ἀποτὲ Κρήτ. ἀπουτ-τοῦ Ἀπουλ. Καλαβρ. (Μπόβ.) 'παύτου Θράκ. 'πόφτ' Σαμοθρ. 'ποτουδὰ Εὐβ. (Κονίστρ.) 'ποτοῦ Ἀστυπ. Εὐβ. (Κονίστρ.) Κάλυμν. 'πουτοῦ Ἀπουλ. (Καλημ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπίρρ. αὐτοῦ. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ. Οἱ τύπ. ἀπαύτου καὶ ἀπαῦτα καὶ μεσν. Πβ. Χρον. Μορ. Η 752 καὶ Η 915 (ἐκδ. JSchmitt). Οἱ τύπ. ἀπαυτουδὰ, ἀπαυτουγια κλπ. παρεξετάθησαν διὰ τῶν προσσηματισμῶν δὰ καὶ γιὰ. Ἐν τῷ τύπ. ἀπεδευτοῦ β' συνθετ. ἐδευτοῦ, δι' ὃ ἰδ. αὐτοῦ. Τὸ ἀπόφτ' ἐκ τύπ. *ἀπόδευτον, τὸ δὲ ἀπέφνα < *ἀπεύτουνα.

1) Τοπικῶς ἐπὶ κινήσεως ἀπὸ τόπου, ἀπ' αὐτὸ τὸ μέρος, αὐτόθεν κοιν. καὶ Ἀπουλ. (Καλημ.) Καλαβρ. (Μπόβ.) Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.): Ἀνέβα - κατέβα - πέρνα - πήγαινε - φύγε ἀπαυτοῦ. Ἀπαυτοῦ ἦρθα - πέρσασα κοιν. Πᾶρ' ἀποτὰ τὸ κοπέλλι νὰ μὴ βέσῃ Κρήτ. Ξέσυρε ἀποτουδὰ (μετακινήσου) αὐτόθ. Ποτοῦ τὸν εἶσε, ποτσεῖ τὸν εἶσε, εἶπε δου τὸ ναι τσαὶ δώνει τοῦ τον (ἐκ παραμυθ.) Ἀστυπ. Πάκ' ἀνέφανι 'πόφτ' κάμμιὰ πααῖνα; (μήπως ἀνεφάνη ἀπαυτοῦ κάμμιὰ προβαῖνα;) Σαμοθρ. Ἀπατοῦ γοὺς ἀδὰ (ἔως ἐδῶ) Τραπ. Χαλδ. || Ἄσμ.

Γιὰ σήκ' ἀπαύτου, νύφη μου, καὶ μὴ βαρσακοιμάσαι Ἡπ.

Σήκ' ἀπαύτου, δέσποντα, κὶ μὴ βαρσακοιμάσαι Μακεδ. (Καλόχ.)

Ἀποτουδὰ νὰ κατεβῆς κ' ἔμπα μέσα 'ς τὸ ρυάκι, νὰ σὲ φιλήσω μὴ καὶ δυὸ 'ς τὸ κόκκιν' ἀχειλάκι Κρήτ.

Πλέο δὲν εἶχα τί κάμει μέσ' 'ς τὴ χώρα τὸ 'ἄγγισε ὁ τσαιρὸ νὰ πά' 'πουτοῦ τὸ' ἀποτσεῖ

Καλημ. Συνών. ἀπαυτοῦ θε 1. β) Ἐκ τούτου, δι' αὐτοῦ Πόντ. (Κερασ.): Ἡ ἀξιότης σ' ἀπατοῦ θὰ φαίνεται (ἢ ἱκανότης σου ἀπ' αὐτὸ θὰ φανῇ). γ) Ἐπὶ στάσεως ἐν τόπῳ, εἰς αὐτὸ τὸ μέρος (ὅπου μένει ὁ πρὸς ὃν ἀποτείνεται ὁ λέγων), αὐτόθι Κρήτ. Κύθηρ. Σέριφ. κ. ἀ.: Αὐτὴ ἀπαυτοῦ ἢ φασολεὰ δὲν ἔχει ἢ καμ-μένη τσαιρὸ Σέριφ. Ἀποτὲ πλῦνε τοῦ λόγου σου κ' ἐγὼ δὰ πλύν' ἀποπαὲ Κρήτ. || Ἄσμ.

Ἐσὺ ἀπατὰ μαραίνεσαι κ' ἐγὼ 'παδὲ λυποῦμαι, τάξε κερί 'ς τὴν Παναγιά ἵσως κὶ ἀδαμωθοῦμε

Κρήτ. Συνών. ἀπαυτοῦ θε 2. δ) Πρὸς αὐτὸ τὸ μέρος, αὐτόσε ἐνιαχ.: Ὑπῆ ἀπαυτοῦ 'ς τὸ ἀνιπᾶς του τὸ σπῖτι Θήρ. (Οἶα). 2) Ἀντὶ τῆς προσωπικῆς ἀντων. β' ἢ γ' προσώπ., σὺ ἢ αὐτὸς πολλαχ.: Μὰ ἀπόφτου δὲ μ' ἄκουσες (σύ) Παξ. Ὅντας ἀπόφτου ἦσουνε δήμαρχος σοῦ γύρεψα κάτι, μὰ δέ μοῦ τό 'καμες αὐτόθ. Ἐγὼ τρώω, ἀπόφτου δὲν τρώς Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ.) Ἀπατοῦ ἠγγασιρώθηκε (αὐτὴ ἐδῶ, ἐνν. ἡ γυναῖκα) Σίφν. Πβ. ἀπεδῶ 1 β. 3) Χρονικῶς, ἀπὸ σήμερον Ἀπουλ. Κάλυμν.: Ἡρτε μνιὰ φορὰ 'ποτοῦ τσαὶ ἔκα μέρες Κάλυμν. Ἀπουτ-τοῦ 'ς ἀλίο τσαιρὸ (ἀπεδῶ σὲ λίγον καιρὸ, μετὰ τινα χρόνον) Ἀπουλ.

***ἀπαυτοῦ-ἄνωθεν** ἐπίρρ. ἀπατουάνθεν Πόντ. (Χαλδ.) ἀπατάνθεν Πόντ. (Χαλδ.) ἀποταχάν-ἄνθε Πόντ. (Ὁφ.)

Ἐκ τῶν ἐπίρρ. ἀπαυτοῦ καὶ ἄνωθεν. Περί τοῦ ἐπίρρ. καὶ τῶν κατωτέρω τῆς Ποντικῆς διαλ. πβ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀθηνᾶ 29 (1917) Λεξικογρ. Ἀρχ. 139 κέξ.

Ἀπαυτοῦ ἐπάνω ἐνθ' ἄν.: Ἀπατουάνθεν κατηβαίν' Χαλδ.

***ἀπαυτοῦ-ἄνωθεν-κ' ἔσω** ἐπίρρ. ἀπατουάνθεν-κέσ' Πόντ. (Χαλδ.) ἀπατάθεν-κέσ' Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀπαυτοῦ ἄνωθεν κ' ἔσω.

Ἀπὸ τῶν αὐτοῦ ἀνωτέρω που μερῶν (τῆς κινήσεως νοουμένης ὀριζοντίας): Ἀπατάνθεν-κέσ' ἐδέβεν (ἐπέρασεν).

***ἀπαυτοῦ-ἄνωθεν-κὶ ἄνω** ἐπίρρ. ἀπατουάνθεν-κιάν' Πόντ. (Χαλδ.) ἀπατάνθεν-κιάν' Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀπαυτοῦ ἄνωθεν κὶ ἄνω.

Ἀπὸ τῶν ἀνωτέρω αὐτοῦ μερῶν πρὸς τὰ ἄνω: Ἀπατουάνθεν-κιάν' ἐβόσκουτον κ' ἐπέγ'νεν τὸ χτήνον (καὶ ἐπήγαιναν ἢ ἀγελάδα).

***ἀπαυτοῦ-ἄνωθεν-μέρου** ἐπίρρ. ἀπατουάνθεν-μέρ' Πόντ. (Χαλδ.) ἀπατάνθεν-μέρ' Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀπαυτοῦ ἄνωθεν μέρου.

Ἀπαυτοῦ ἐπάνω: Ἀπατουάνθεν-μέρ' ἐσ' κῶθεν (ἐσηκώθη).

ἀπαυτοῦ-ἀπάνω ἐπίρρ. κοιν. ἀπατουπάν' Πόντ. (Κοτύωρ. Χαλδ.) ἀπαταχαμπάν' Πόντ. (Ὁφ.)

Ἐκ τῶν ἐπίρρ. ἀπαυτοῦ καὶ ἀπάνω.

Ἀπαυτοῦ ἐπάνω ἐνθ' ἄν.: Ἀπατουπάν' ἀσ' σὸ δῶμαν ἐρροῦξεν ἀφκὰ (ἔπεσε κάτω) Χαλδ.

***ἀπαυτοῦ-ἀπάνω-καὶ κάτω** ἐπίρρ. ἀπατουπαγκαικὰ Πόντ. (Χαλδ.) ἀπαταχαμπανταικὰ Τραπ. (Ὁφ.)

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀπαυτοῦ ἀπάνω καὶ κάτω.

Ἀπαυτοῦ ἐπάνω πρὸς τὰ κάτω ἐνθ' ἄν.: Ἀπατουπαγκαικὰ ἐκυλίεν ἢ γωνέα (ἐκυλίσθη ἢ πέτρα) Χαλδ.

***ἀπαυτοῦ-ἀπάνω-κ' ἔσω** ἐπίρρ. ἀπατουπαγκέσ' Πόντ. (Κοτύωρ. Χαλδ.)

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀπαυτοῦ ἀπάνω κ' ἔσω.

*Ἰσα ἀπὸ τὰ ἐπάνω αὐτοῦ μέρη (τῆς κινήσεως νοουμένης ὀριζοντίας) ἔνθ' ἄν.: Δίωξον τὰ κοσσάρας ἀπαυτο-παγκέσ' ἀσ' σὸ δῶμαν (τὰς ὀρνιθας ἀπὸ τὸ δῶμα) Χαλδ.

*άπαυτοῦ-ἀπέσω ἐπίρρ. ἀπαυτοπέσ' Πόντ. (Χαλδ.) ἀπαταχαμπέσ' Πόντ. (*Οφ.)

Ἐκ τῶν ἐπίρρ. ἀπαυτοῦ καὶ ἀπέσω.

Ἀπαυτοῦ μέσα ἔνθ' ἄν.: Ἀπαυτοπέσ' ἀσ' σὸ ὁσιτί' ἐξέβεν (βγήκε) Χαλδ.

*άπαυτοῦ-ἀπέσω-καὶ κάτω ἐπίρρ. ἀπαυτοπεδ-καϊκά Πόντ. (Χαλδ.) ἀπαυτοπιδοκαϊκά Πόντ. (Χαλδ.) ἀπαταχαμπιδαικά Πόντ. (*Οφ.)

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀπαυτοῦ ἀπέσω καὶ κάτω.

Ἀπαυτοῦ μέσα ἀκριβῶς ἔνθ' ἄν.: Ἀπαυτοπιδοκαϊκά ἀσ' σὸ κεπὶν ἐπέρα τὸ μακέλλ' Χαλδ.

*άπαυτοῦ-ἀπέσω-κ' ἔσω ἐπίρρ. ἀπαυτοπεδοκέσ' Πόντ. (Χαλδ.) ἀπαυτοπιδοκέσ' Πόντ. (Χαλδ.) ἀπαταχαμπιδέσ' Πόντ. (*Οφ.)

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀπαυτοῦ ἀπέσω κ' ἔσω.

Ἀπὸ τῶν ἐντὸς αὐτοῦ μερῶν (τῆς κινήσεως νοουμένης ὀριζοντίας) ἔνθ' ἄν.: Ἀπαυτοπεδοκέσ' ἀσ' σὸ χωράφ' μὴ δαβαίνις, σπαρμένον ἔν' Χαλδ.

*άπαυτοῦ-ἀπέσω-κὶ ἄνω ἐπίρρ. ἀπαυτοπεδοκίαν' Πόντ. (Χαλδ.) ἀπαυτοπιδοκίαν' Πόντ. (Χαλδ.) ἀπαταχαμπιδοκίαν' Πόντ. (*Οφ.)

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀπαυτοῦ ἀπέσω κὶ ἄνω.

Ἀπαυτοῦ μέσα πρὸς τὰ ἄνω ἔνθ' ἄν.: Ἀπαυτοπεδοκίαν' ἀσ' σὸ χωράφ' δέβα (πήγαινε) Χαλδ.

*άπαυτοῦ-ἀποκάτω ἐπίρρ. ἀπαυτοφκά Πόντ. (Κοτύωρ. Χαλδ.) ἀπαταχάν-ἐπουκά Πόντ. (*Οφ.)

Ἐκ τῶν ἐπίρρ. ἀπαυτοῦ καὶ ἀποκάτω.

Ἀπαυτοῦ κάτω ἔνθ' ἄν.: Ἀπαυτοφκά ἀσ' σὸ κεπὶν ἐφορ-τῶθα τὸ καλάθ' (ἀπαυτοῦ κάτω ἀπὸ τὸν κῆπον ἐφορτώθηκα τὸ καλάθι) Χαλδ.

*άπαυτοῦ-ἀποκάτω-καὶ κάτω ἐπίρρ. ἀπαυτοφκά-καϊκά Πόντ. (Κοτύωρ. Χαλδ.)

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀπαυτοῦ ἀποκάτω καὶ κάτω.

Ἀπαυτοῦ κάτω ἀκριβῶς ἔνθ' ἄν.: Ἀπαυτοφκά-καϊκά ἀσ' σὸ ἐσέτερον τὴν πόρταν ἐπέρ' αἶτο (ἀπαυτοῦ κάτω ἀκριβῶς ἀπὸ τὴν ἰδικὴν σας πόρταν τὸ ἐπῆρα) Χαλδ.

*άπαυτοῦ-ἀποκάτω-κ' ἔσω ἐπίρρ. ἀπαυτοφκακέσ' Πόντ. (Κοτύωρ. Χαλδ.)

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀπαυτοῦ ἀποκάτω κ' ἔσω.

*Ἰσα ἀπαυτοῦ κάτω (τῆς κινήσεως νοουμένης ὀριζοντίας): Ἀπαυτοφκακέσ' ἀσ' σὸ κεπὶν εἶδ' αἶτον ἐδέβεν (τὸν εἶδα ὅτι ἐπέρασεν ἀπαυτοῦ κάτω ἀπὸ τὸν κῆπον).

*άπαυτοῦ-ἀποκάτω-κὶ ἄνω ἐπίρρ. ἀπαυτοφκα-κίαν' Πόντ. (Χαλδ.) ἀπαυτοῦ-ἐπουκαϊδίαν' Πόντ. (*Οφ.) ἀπαυτοπουκαϊδίαν' Πόντ. (*Οφ.)

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀπαυτοῦ ἀποκάτω κὶ ἄνω.

Ἀπαυτοῦ κάτω πρὸς τὰ ἄνω ἔνθ' ἄν.: Ἀπαυτοφκακίαν' ἀσ' σὸ ὀρμὴν ἐξέβεν ἀπάν' (ἀπαυτοῦ κάτω ἀπὸ τὸ ρυάκι ἀνέβηκε ἀπάνω).

άπαυτοῦ-ἐμπρός ἐπίρρ. κοιν. ἀπαυτο-τουμπρὸ Κα-λαβρ. ἀπαυτοέμπρ' Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῶν ἐπίρρ. ἀπαυτοῦ καὶ ἐμπρός, παρ' ὃ καὶ ἔμπρός, ἔμπρου.

Ἀπαυτοῦ ἐμπρός ἔνθ' ἄν.: Ἀπαυτοέμπρ' ἀσ' σὸ ὁσιτί' τὴν πόρταν (ἀπὸ τοῦ σπιτιοῦ τὴν πόρταν) Χαλδ.

*άπαυτοῦ-ἐμπρου-κ' ἔσω ἐπίρρ. ἀπαυτοέμπρ'-κέσ' Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀπαυτοῦ ἔμπρου κ' ἔσω.

Ἀπὸ τῶν αὐτοῦ ἔμπροσθεν μερῶν (τῆς κινήσεως νοουμένης ὀριζοντίας): Ἀπαυτοέμπρ'-κέσ' ἀσ' σὴ χωραφί' τὸ κιφάλ' τρέσ' τὸ νερόν (ἀπὸ τὴν κεφαλὴν τοῦ χωραφίου τρέχει τὸ νερό).

*άπαυτοῦ-ἐμπρου-κὶ ἄνω ἐπίρρ. ἀπαυτοέμπρ'-κίαν' Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀπαυτοῦ ἔμπρου κὶ ἄνω.

Ἀπαυτοῦ ἐμπρός πρὸς τὰ ἄνω: Ἀπαυτοέμπρ'-κίαν' ἀσ' σὸ χωράφ'.

άπαυτοῦ-ἔξω ἐπίρρ. κοιν. ἀπαυτοέξ' Πόντ. (Χαλδ.) ἀπαταχάν-ἔξ' Πόντ. (Χαλδ.) ἀπαυτο-τόφσου Καλαβρ.

Ἐκ τῶν ἐπίρρ. ἀπαυτοῦ καὶ ἔξω.

Ἀπαυτοῦ ἔξω ἔνθ' ἄν.: Ἀπαυτοέξ' ἀσ' σὴν πόρταν Χαλδ.

*άπαυτοῦ-ἔσω ἐπίρρ. ἀπαυτο-τόσ-σον Ἀπουλ.

Ἐκ τῶν ἐπίρρ. ἀπαυτοῦ καὶ ἔσω.

Ἀπαυτοῦ μέσα.

άπαυτοῦθε ἐπίρρ. πολλαχ. ἀποφτοῦθε Λευκ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Μάν. Μεσο. κ.ά.) ἀποφτοῦθεν Πελοπν. (Βούρ-βουρ. κ.ά.) ἀποφτοῦθεν Πελοπν. (Βούρβουρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. ἀπαυτοῦ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.-θε.

1) Ἐπὶ κινήσεως ἀπὸ τόπου, ἀπ' αὐτὸ τὸ μέρος πολλαχ.: Ἀπαυτοῦθε ποῦ ῥθες καλὰ τὰ παθες κὶ ἀργησες Πελοπν. (Κορινθ.) Ἀπαυτοῦθε ποῦ πὰς θὰ πέσης Κρήτ. Κάμε ἀποφτοῦθε! (φύγε ἀπεκεῖ) Πελοπν. (Μεσο.) Μὴ βάς ἀποφτοῦθε, γματὶ θὰ γιομίης λάσπες Λευκ. Συνών. ἀπαυτοῦ 1.

2) Ἐπὶ στάσεως, εἰς αὐτὸ τὸ μέρος (εἰς τὸ ὅποιον εὐρίσκειται ὁ πρὸς ὃν ἀποτείνεται ὁ λέγων), αὐτόθι Πελοπν. (Μάν.): Στάσου ἀποφτοῦθε (εἰς τὸ μέρος ὅπου βρίσκεσαι). Συνών. ἀπαυτοῦ 1 γ.

*άπαυτοῦ-καὶ κάτω ἐπίρρ. ἀπαυτοκαϊκά Πόντ. (Κοτύωρ. Χαλδ.) ἀπαυτοκαϊκα Πόντ. (Κοτύωρ.)

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀπαυτοῦ καὶ κάτω.

Ἀπαυτοῦ κοντά: Σ'κοῦ ἀπαυτοκά ἀσ' σὴν πόρταν (σῆκω κτλ.) Συνών. ἀπαυτοῦ-κάτω.

*άπαυτοῦ-κάτω ἐπίρρ. ἀπαυτοκά Πόντ. (Κοτύωρ. Χαλδ.) ἀπαυτοκά Πόντ. (Κοτύωρ.)

Ἐκ τῶν ἐπίρρ. ἀπαυτοῦ καὶ κάτω.

*Ἀπαυτοῦ-καὶ κάτω, ὃ ἰδ.: Σ'κοῦ ἀπαυτοκά ἀσ' σὸ παρακαμίν' (σ'κοῦ = σῆκω, παρακαμίν' = ἐστία).

*άπαυτοῦ-κάτωθεν ἐπίρρ. ἀπαυτοκάθεν Πόντ. (Χαλδ.) ἀπαταχά-κάθε Πόντ. (*Οφ.)

Ἐκ τῶν ἐπίρρ. ἀπαυτοῦ καὶ κάτωθεν.

Ἀπαυτοῦ κάτω: Ἀπαυτοκάθεν ποῦ θὰ σ'κοῦσαι καὶ πὰς;

*άπαυτοῦ-κάτωθεν-κ' ἔσω ἐπίρρ. ἀπαυτοκάθεν-κέσ' Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἀπαυτοῦ κάτωθεν κ' ἔσω.

